

end en Almisse, her er Tole om. Naar det skal opløses i et almindeligt Begreb, er det en Forgøvelse af den Betaling, der skal gives for de indkjøbte Varer, saa at Grønlænderne faae en høiere Betaling for de Varer, de bringe til Handelen, end de hidtil have faaet, og vel at mærke er den Betaling, som de hidtil have faaet, saa forfærdelig lav; just derved er det, at der for Handelen opnaaes den nødvendige Fordeel, thi de opgaaende Varer sælges med ringe eller ingen Fordeel. Jeg har altsaa tænkt mig en Forgøvelse af Betalingen for Varerne af 25 pCt., hvoraf da ogsaa Udgifterne til Administrationen og Missionen skulde afholdes, men vel at mærke en Forgøvelse saaledes, at denne Forgøvelse ikke udbetales til Grønlænderne selv, men skulde tilbageholdes og altsaa paa en Maade indkræves som en lokal Skat af det Eneeste, som de have at skatte af, nemlig deres Fangst, hvad de aflevere til Handelen. Grunden, hvorfor man ikke vil gaae den simple Vej at lade dem faae en forøget Indtægt, er, at det, efter hvad der foreligger, ikke vilde føre til en virkelig væsentlig Forbedring af deres Naar, fordi Grønlænderne, der ellers i mange Henseender ere et begavet Folk — det er kun fysiske Kræfter, de mangle, men ikke aandelige Evner — i høi Grad ere sorgløse og øieblikkelig vilde fortære — jeg tør næsten sige uden Undtagelse — og opbruge Alt, hvad de yderligere fik til Raadighed. — Jeg skal bemærke, at hvad der virkelig kan kaldes Almisse er en overordentlig ringe Deel af, hvad der hidtil har været givet som saadan, og den Regel vil komme til at gjælde, som ellers har vaakt saa meget Aufstød for Theologerne, at det er dem, som have, hvem der skal gives, og dette stæer af den Grund, at hele den grønlandske sociale Oekonomi er bygget paa Familieoverhovederne, som have den Forpligtelse for sig, som de opfylde indtil det Allerhøieste, at sørge for dem, der ere kystede til dem, kun at dette forunderligt nok ikke gjenføres efter Familiebegrebet i streng Forstand, men at Opbold i Egnen er Grundvolden for Forsørgelsespligten; en uvekkommende Person, som har bosat sig og opholder sig paa Kolonien, anseer sig for berettiget til at modtage Hjælp og ansees af de Andre for berettiget til at fordræ, at Fangerne

skulle ernære ham ligesaa fuldt som deres egne Børn. Jeg skal i denne Henseende henholde mig til Udvalgets Ordfører og forøvrigt henvisse til det Regulativ, der er meddeelt i Udvalgets Betænkning. Det vil med Hensyn til dette ikke være undgaaet Thingets Opmærksomhed, at, uagtet jeg først og fremmest har maattet regne paa Europæerne deroppe, er der dog i alle Maader sørget for, at Grønlænderne faae den størst mulige Andeel i Beslutningerne. Med Hensyn til Almisser er der f. Ex. sørget for, at de ikke komme dem til gode, der hvoe Europæerne nærmest. Der er tillige fastsat, at Sagen skal forhandles paa Grønlandsk, at Grønlænderne selv votere først, og at der kun, hvor der er en særlig Nødvendighed derfor, skal afviges fra, hvad de saaledes enes om, og jeg skal kun anføre, at efter de Erfaringer, der ere indvundne, er dette ogsaa i fuldeste Maade opfattet saaledes af Grønlænderne selv. Med Hensyn til den kommunale Indretning skal Erfaring nu først erhverves. Tidligere har der ikke været gjort Andet i saa Henseende, end at det har været overladt til Inspektør Rind at affatte saadanne Bestemmelser, og uagtet Ideerne her ere laante fra ham — jeg tilegner mig paa ingen Maade Æren derfor — er det ganske vist, at han ikke har et saa praktisk Greb paa at gjøre Forholdene simple, som jeg troer, at de Folk maae have, der ere mere vant til at færdes med Lovgivningsarbejder. Det kan ogsaa være, at denne nye Indretning kom den gamle grønlandske Handel noget paatvers. Jeg vil ingenlunde hermed reise nogen Anklage, men det er blot min Mening at ville sige, at jeg troer at kunne indstaae for, at de Vanskeligheder, der opstode, og som gjorde, at man endogsaa suspenderede den hele Indretning, kort efterat den var indført, ikke skulde indtræde paany. Naar det nu altsaa er den første Op-gave at udstille fra Handelen Forvaltningen af det, der tilkommer Grønlænderne selv, vel at mærke ikke som en Almisse, som voteres her, men som en Aliquotdeel af den Betaling, der gives for deres Varer — man kalde den en Næringsstat, der er paalagt Grønlænderne, eller en Næringsstat, der er paalagt den grønlandske Handel, idet denne skal afgive en vis